

KIKUCHI KAN

**CHÀNG
ĐIÊN**

**TRÊN
MÁI
NHÀ**

Nguyễn Quỳnh dịch

CHÀNG ĐIÊN TRÊN MÁI NHÀ

KIKUCHI KAN

Nguyễn Quỳnh dịch

chàng điên trên mái nhà

Kikuchi Kan

Người dịch: Nguyễn Quỳnh

Bìa: Harini

Nguồn: huyvespa.blogspot.com

**chàng điên
trên mái nhà**

KIKUCHI KAN

Người dịch: Nguyễn Quỳnh

**Giai phẩm VĂN 1973
số đặc biệt về nhà văn
Vũ Khắc Khoan**

KIKUCHI KAN

1888–1945

CHÀNG ĐIÊN TRÊN MÁI NHÀ

[Bản Anh ngữ của Glenn Hughes và Yozan T. Iwasaki: *The Madman on the Roof.*]

Nổi tiếng là một nhà văn chuyên viết về Tiểu Thuyết, truyện ngắn, và là kịch tác gia. Trong giữa hai kỳ đệ nhất và đệ nhị thế chiến ông được mệnh danh là “ông hoàng của thế giới văn học” (Bundan no Ôgosho). Văn của ông cho

thấy rõ cái diện tài e lệ và khía cạnh bên trong của tâm lý.

Vở kịch ngắn *Chàng Điên Trên Mái Nhà* (Ôkajô no Kyôjin) khởi từ một truyện ngắn viết từ năm 1916, rồi được chính tác giả soạn thành kịch và được trình diễn lần đầu tại Hý Viện Hoàng Gia, Đông Kinh, năm 1920. Tuy là một vở kịch ngắn, nhưng nó cũng thể hiện cho thấy cái nhìn đi sâu vào đời sống con người trong giai đoạn có những biến chuyển của xã hội. Hơn nữa ta cũng có thể cảm nhận được rằng tinh thần bay bổng của người anh cả “điên đại” và khả năng hội thông trực tiếp được với thần linh của chàng chính là dòng suối ngầm của tư tưởng Thiên Tông.

NHÂN VẬT:

KATSUSHIMA YOSHITARO – Chàng điên, hai mươi bốn tuổi

KATSUSHIMA SUEJIRO – Em trai của chàng điên, học sinh Trung học, mười bảy tuổi.

KATSUSHIMA GIUKE – Cha của chàng điên.

KATSUSHIMA OYOSHI – Mẹ của chàng điên.

TOSAKU – Một người hàng xóm.

KICHIJI – Gia nô, hai mươi tuổi.

BÀ ĐỒNG – Khoảng năm mươi tuổi.

Địa điểm: Tại một hòn đảo nhỏ trong Biển Đại Lục.

Thời gian: năm 1900.

Khung cảnh trang hoàng trên sân khấu tiêu biểu cho chiếc sân hậu của gia đình Katsushima, một gia đình giàu có nhất trên hải đảo. Một hàng rào tre ngăn ra khiến ta chỉ thấy được mái nhà cao đứng sừng sững, nổi bật trên nền trời xanh biếc của mùa hạ trên hải đảo miền nam. Về phía trái là biển, lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời.

Yoshitaro, người con cả của gia đình đang ngồi xoạc cẳng trên mái nhà, mắt nhìn ra biển khơi,

GISUKE (Từ trong nhà nói vọng ra)

Yoshi lại ngồi trên mái nhà rồi. Nó sẽ bị cảm nắng mất. Trời nóng như thiêu như đốt (bước ra ngoài). Kichiji! Kichiji đâu rồi?

KICHIJI (Từ phía phải bước ra)

Dạ, cụ cần gì con ạ?

GISUKE

Mang Yoshitaro xuống. Cậu hai mày chẳng đội mũ gì cả, ngồi trên đó nóng như thế. Cậu hai mày sẽ bị cảm mất. Làm sao cậu mày lên trên đó được? Trèo từ nhà kho lúa lên à? Hôm trước tao đã dặn mày lấy dây thép quấn chung quanh mái nhà kho lúa lại mà mày không làm à?

KICHIJI

Dạ đã, con đã làm đúng như lời cụ dặn.

GISUKE (Đi bằng qua cổng tới ngay giữa sân khấu, nhìn lên trên mái nhà).

Tao không biết làm sao cậu hai may có thể đứng trên đó được, ngồi trên mái lợp bằng đá nóng như thế. (Cất tiếng gọi) Yoshitaro! Xuống đi con. Nếu mà cứ ngồi trên đó thì mày sẽ bị cảm nắng, chết đấy.

KICHIJI

Cậu hai ơi! Xuống đi. Cậu hai sẽ ốm nếu ngồi ở trên đó đấy.

GISUKE

Yoshi! Xuống mau lên! Con đang làm gì trên đó thế? Xuống, ba nói xuống! (Ông cụ hét lên) Yoshi!

YOSHITARO (Thản nhiên).

Gì vậy?

GISUKE

Không có “gì vậy”. Xuống ngay. Nếu con không xuống, ba sẽ lấy sào xua con xuống bây giờ,

YOSHITARO (Phản đối như một đứa trẻ con)

Không, con chả muốn xuống. Có cái này tuyệt lắm. Thầy tu của thần Kom-pira đang khiêu vũ trong những đám mây. Đang khiêu vũ với thiên thần trong những lớp xiêm y màu hồng. Họ đang gọi con tới. (Kêu lên như đang ở trong tình trạng xuất thần.) Đợi đi! Tôi sẽ tới!

GISUKE

Nếu con nói như vậy con sẽ ngã cho

mà xem, con đã ngã vì nói như vậy một lần rồi mà. Con đã bị lợi chân và mất trí rồi. Con lại sắp giở trò gì để làm khô cha mẹ đây? Xuống đi, đồ ngu!

KICHIJI

Thưa cụ, xin cụ đừng giận. Cậu hai con không nghe lời cụ đâu. Cụ nên lấy ra một chiếc bánh đậu ván chiên, cậu hai con trông thấy bánh đậu ván chiên là sẽ trèo xuống ngay đấy, bởi vì cậu thích thứ bánh ấy lắm.

GISUKE

Không được, tốt nhất mày lấy cái sào khua nó xuống. Đừng sợ, cứ khện cho nó một cái mạnh vào,

KICHIJI

Làm như vậy bất nhẫn quá. Cậu hai có hiểu gì đâu. Cậu đang bị ma ám mà.

GISUKE

Làm một hàng rào bằng tre trên mái để cho nó khỏi trèo xuống đó.

KICHIJI

Cụ có làm gì cũng không thể ngăn cậu ấy xuống được. Bởi vì, cậu ấy trèo lên nóc Đền Hoozen có cần tới một chiếc thang nào đâu; một chiếc mái thấp như vậy là điều dễ ợt nhất trên đời đối với cậu hai. Con xin thưa là ma đã khiến cho cậu hai trèo lên. Không gì có thể ngăn cản được cậu đâu.

GIKUSE

Có thể mà nói đúng, nhưng cậu hai mà làm tao phiền đến chết mất. Nếu giữ cậu hai mà trong nhà thì hết quá, tuy rằng cậu mà điên dại, nhưng đằng này cậu mà cứ trèo lên cao. Cậu ba Sue-

jiro của mày nói rằng có người ở mãi tận Takamatsu cũng biết cậu hai Yoshitaro nhà này là thằng điên.

KICHIJI

Mọi người trên đảo đều nói là cậu hai đang bị chồn tinh ám, nhưng con không tin như vậy. Con có bao giờ nghe nói một con chồn biết trèo cây đâu.

GISUKE

Mày nói đúng. Ta biết nguyên nhân đích xác rồi. Vào lúc Yoshitaro sinh ra tao có mua được một khẩu súng trường ngoại hóa đắt tiền, và bắn hạ một con khỉ ở trên đảo. Tao tin rằng hồn ma của con khỉ đó bây giờ nhập vào cậu hai mày.

KICHIJI

Con cũng nghĩ như thế. Song le, làm

sao cậu hai có thể trèo cây giỏi đến thế được? Ngay cả ông Saku, một cây trèo chuyên nghiệp cũng công nhận xin chào thua cậu hai Yoshitaro.

GISUKE (Bật tên một tiếng cười chua chát).

Đừng giỡn! Đây không phải là chuyện khôi hài vì có một thằng con luôn luôn trèo lên nóc nhà. (Lại cất tiếng gọi). Yoshitaro, xuống đi Yoshitaro! Khi đã trèo lên mái nhà rồi, cậu hai mà không nghe lời tao gọi nữa. Hồn vía nó để ở đâu đâu. Tao đã cho cắt tất cả cây cối quanh nhà nên nó mới không thể trèo lên được, nhưng đến cái mái nhà thì chịu.

KICHIJI

Khi con còn bé, con nhớ có cây Tóc Trinh Nữ¹ ở đằng trước cổng.

1 Gingko, chỉ mọc ở Nhật, có nghĩa là cây Tóc Trinh Nữ.

GISUKE

Phải, đó là một trong số những cây lớn nhất ở trên đảo. Có một hôm Yoshitaro đã trèo lên tận ngọn. Cậu hai mày ngồi chơi vui trên một cành cây ấy, cách mặt đất ít nhất cũng được chín mươi bộ, và mơ mộng như thường lệ. Cụ bà nhà mày đã tưởng chả còn trông mong cậu hai mày xuống được toàn thân, ấy thế mà một lát sau, cậu mày tuột xuống được. Cả nhà ngạc nhiên quá không biết nói sao cả.

KICHIJI

Quả đúng là một phép nhiệm màu.

GISUKE

Đó là lý do khiến tao nói chính hồn ma của con khỉ đó nhập vào nó đấy. (Lại gọi) Yoshi! Trèo xuống! (hạ thấp giọng)

Kichiji, tốt hơn là mày trèo lên kéo cậu hai mày xuống.

KICHIJI

Nhưng hể có ai trèo lên là cậu hai con giận.

GISUKE

Nó giận thầy kệ nó. Kéo nó xuống.

KICHIJI

Thưa cụ vâng ạ.

(Kichiji xách một chiếc thang đi ra. Tosaku, một người hàng xóm bước vào.)

TOSAKU

Kính chào cụ ạ.

GISUKE

Chào ông. Thời tiết đẹp đấy chứ.

Hôm qua ông đánh lưới có được gì không?

TOSAKU

Ít lắm. Hết mùa rồi.

GISUKE

Có lẽ lúc này quá muộn rồi.

TOSAKU (Ngẩng đầu lên nhìn Yoshitaro)

Cậu hai nhà ta lại trèo lên mái nhà rồi.

GISUKE

Ấy cứ thế đó. Tôi chán quá, những khi khóa cửa nhốt nó lại trong phòng thì trông nó cứ như thằng chết rồi. Đến khi thương hại cho nó ra là nó lại trèo lên nóc nhà.

TOSAKU

Tuy nhiên cậu ấy cũng chẳng làm phiền ai cả.

GISUKE

Thì nó làm phiền chúng tôi. Thật là quá ê chề khi nó trèo lên đó và la hét.

TOSAKU

Nhưng cậu ba con cụ, cậu Suejiro, xuất sắc ở nhà trường. Chắc chắn đó là một niềm an ủi cho hai cụ.

GISUKE

Vâng, nó là một học trò giỏi, là một nguồn an ủi cho tôi. Nếu cả hai đứa đều điên chắc tôi không còn cách nào để sống nữa.

TOSAKU

Ngẫu nhiên vừa có một bà đồng tới đảo. Cụ có muốn bà ấy cầu nguyện cho cậu hai không? Chính đó là lý do mà cháu tới thăm cụ.

GISUKE

Trước đây đã nhiều lần chúng tôi cúng vái mà chẳng bao giờ thấy có kết quả gì cả.

TOSAKU

Bà đồng này thờ thần Kompira. Bà làm được mọi phép màu. Người ta bảo thần nhập vào bà, vì thế những buổi thượng đồng của bà ta linh ứng hơn là mấy thầy pháp khác. Tại sao cụ không triệu bà ta đến thử một lần coi?

GISUKE

Được, có thể lắm. Bà ấy lấy bao nhiêu tiền?

TOSAKU

Chỉ khi nào con bệnh khỏi bà ấy mới lấy tiền. Nếu cậu hai khỏi bệnh, cụ muốn trả bao nhiêu là tùy tâm cụ.

GISUKE

Thằng ba Suejiro không tin vào những cách cầu nguyện đồng cốt ấy... Nhưng để cho bà ấy thượng đồng thủ có sao đâu. (Kichiji xách chiếc thang bước vào và biến sau hàng rào).

TOSAKU

Cháu sẽ đi mời bà ấy lại đây. Trong lúc chờ đợi cụ đưa cậu ấy từ mái nhà xuống nhớ.

GISUKE

Đa tạ, phiền ông quá. (Sau khi Tosaku đã đi khỏi, ông cụ lại gọi) Yoshi! Hãy ngoan xuống đi con.

KICHIJI (Lúc này đang ở trên mái nhà)

Nào, cậu hai ơi, xuống với con đi cậu hai. Nếu cậu còn ở trên này mãi đêm nay cậu sẽ bị sốt đấy.

YOSHITARO (Tránh né Kichiji như một phật tử tránh né kẻ tà đạo).

Đừng đụng vào ta! Các vị thiên thần đang ra hiệu gọi ta. Việc gì tới chú lên đây. Chú muốn gì?

KICHIJI

Cậu hai đừng nói nhảm nữa! Xin cậu hai vui lòng xuống đi.

YOSHITARO

Nếu chú đụng vào ta, quỷ thần sẽ phanh thầy chú ra đó.

(Kichiji vội vàng lúm lấy vai Yoshitaro kéo ra thang. Bất chợt Yoshitaro đành thúc thủ chịu xuống.)

KICHIJI

Xin cậu chớ có giăng co. Nếu giăng co cậu sẽ ngã xuống thì khốn cho chính cậu đấy.

GISUKE

Cẩn thận nào.

(Yoshitaro bước vào giữa sân khấu, sau lưng chàng là Kichiji. Chân phải của Yoshitaro bị thọt.)

GISUKE (Gọi)

Oyoshi! Bà hãy lại đây một phút.

OYOSHI (Từ trong nhà nói ra)

Chuyện gì thế ông?

GISUKE

Tôi đã cho người đi mời bà đồng.

OYOSHI (Bước ra)

Bà đồng có thể chữa được. Nhưng ông có biết ý thần thánh nào đâu.

GISUKE

Yoshitaro vẫn bảo nó nói chuyện với thần Kompira. Bà đồng này là tín đồ của thần Kompira, như vậy đương nhiên bà ấy có thể chữa cho nó được.

YOSHITARO (Vẽ bức bối)

Cha ơi tại sao cha lại lôi con xuống?
Có một thức mây đẹp năm vẽ đang cuộn
cuộn xuống để mang con đi.

GISUKE

Đồ ngu! Đã có lần mày nói tới thức
mây năm vẽ, rồi lộn cổ từ mái nhà xuống
còn gì. Chỉ vì cái thức mây năm vẽ đó
mà mày trở thành thằng thọt đó. Một bà
đồng thờ thần Kompiler sẽ tới đây hôm
nay để trục cái con quỷ nó ám trong
người mày ra, như thế là mày sẽ hết còn
trèo lên mái nhà nữa.

(Tosaku bước vào, dẫn theo bà đồng.
Mặt của mẹ trông điếm thấy rõ).

TOSAKU

Thưa cụ đây là bà đồng mà con đã
nói tới.

GISUKE

A, không dám chào bà. Hân hạnh được bà tới – Thằng hai nhà tôi này thật là một điều bất hạnh cho cả gia đình.

BÀ ĐỒNG (Vỗ ngực lấy cơ hội)

Cụ chả cần lo lắng cho cậu ấy nữa. Với sự phù hộ độ trì của Thần, tôi chữa khỏi cho cậu ấy ngay mà. (Nhìn Yoshitaro). Chính là cậu này?

GISUKE

Vâng. Hai mươi bốn tuổi rồi đấy, chỉ có mỗi cái tật trèo lên cao thôi.

BÀ ĐỒNG

Cậu ấy trèo như thế từ hồi nào?

GISUKE

Tử hồi biết đi cơ đấy. Mà ngay khi

còn là hài nhi nó đã muốn trèo rồi. Được bốn tuổi nó đã trèo lên chiếc bàn thờ thấp, trèo lên bàn thờ Phật ở cao hơn, rồi cuối cùng, bất kỳ một cái kệ nào cao nó cũng trèo lên được cả. Năm lên bảy tuổi nó bắt đầu trèo cây. Năm mười lăm tuổi nó trèo lên mấy đỉnh núi và ở đó suốt ngày. Nó bảo nó nói chuyện với quỷ, thần. Bà có biết nó mắc chứng gì không?

BÀ ĐỒNG

Bị chồn tinh ám chứ có gì đâu. Tôi sẽ cầu chữa cho cậu ta. (Nhìn Yoshitaro). Bây giờ nghe đây! Ta là sứ giả của Thần Kompira. Những lời ta nói ra chính là Thần nói.

YOSHITARO (Băn khoăn)

Bà nói thần Kompira hả? Bà đã có dịp thấy Thần chưa?

BÀ ĐỒNG (Chăm chăm nhìn hẩn)

Đừng có nói những lời phạm thánh mà phải tội! Con người làm sao trông thấy thánh thần được.

YOSHITARO (Giọng đắc thắng)

Tôi đã trông thấy Thần nhiều lần rồi đó! Thần là một cụ già mặc áo dài, trên đầu đội vương miện bằng vàng. Thần là bạn thân nhất của tôi.

BÀ ĐỒNG (Khựng người lại trước lời xác nhận này. Bà nói với cụ Gisuke).

Đúng rồi, đó là con chồn tinh ám, một trường hợp rất trầm trọng. Tôi sẽ tau với Thần.

(Mụ tưng một bài kính với dáng điệu của người lên đồng. Yoshitaro, bị Kichiji giữ chặt, đứng dưng nhìn Bà Đồng. Mụ

múa may quay cuồng đảo điên rồi ngã xuống sàn thiếp đi. Một lát mù đùng dậy ngơ ngác nhìn quanh.)

BÀ ĐỒNG (Bằng một giọng nói khác)

Ta là Thần Kompira đây.

(Ngoại trừ Yoshitaro, cả nhà ai cũng quỳ xuống tỏ lời tôn kính).

BÀ ĐỒNG (Với vẻ kiêu kỳ ra mặt)

Người con trai trưởng của gia đình này bị chôn tinh ám. Hãy treo nó lên cành cây, dùng lá thông xanh hun khói để trục con quỷ đó ra là khỏi. Nếu các người không làm theo lời ta, tất cả các người sẽ bị trừng phạt!

(Mụ lại ngã ra thiếp đi. Mọi người lại tỏ lời kinh ngạc).

BÀ ĐỒNG (Nhổm dậy, nhìn quanh, tựa hồ không hay biết gì đến chuyện đã xảy ra.)

Có gì không? Thần đã phán chưa?

GISUKE

Thật là một phép màu.

BÀ ĐỒNG

Cụ phải làm ngay những gì Thần đã dạy, nếu không Thần phạt đó. Tôi chỉ làm phúc bảo cho biết vậy thôi.

GISUKE (Hơi có vẻ lưỡng lự)

Kichiji, đi lấy ít là thông.

OYOSHI

Đừng làm vậy! Bất nhẫn quá, dù là lời Thần dạy.

BÀ ĐỒNG

Cậu ấy không sao đâu, chỉ có con chồn tinh ám trong người cậu ấy là bị chết mà thôi. Cậu ta không chết chóc gì đâu. Làm ngay đi! (Nhìn chăm chăm vào Yoshitaro). Cậu có nghe lời Thần dạy không? Thần bảo con ma hãy ra khỏi xác thân của cậu đó.

YOSHITARO

Đó không phải là tiếng nói của Thần Kompira. Đời nào Thần lại nói với một mụ Đồng như bà.

BÀ ĐỒNG (Nổi dóa)

Tôi sẽ cho cậu biết tay. Đợi đó! Đừng phỉ báng Thần như thế, đồ chồn thối!

(Kichiji bước vào trên tay mang đầy cành thông xanh. Bà Ogoshi hoảng sợ).

BÀ ĐỒNG

Tuân theo lời thánh dạy hay là bị thánh vật!

(Gisuke và Kichiji đành phải châm lửa đốt lá thông, rồi xách Yoshilaro lại đóng lửa. Cậu ta gãy giữa chống cự vì bị khói vây phủ quanh mình.)

YOSHITARO.

Cha ơi! Cha định làm gì con vậy? Con không thích thế! Con không thích thế!

BÀ ĐỒNG

Đó không phải là tiếng nói của cậu ấy. Đó là tiếng nói của chồn tinh nhập vào trong xác của cậu ấy đấy. Chỉ chồn tinh là chết mà thôi,

OYOSHI

Nhưng đã man quá!

(Gisuke và Kichiji cố gắng đưa mặt của Yoshitaro vào trong đám khói. Bất chợt tiếng nói của Suejiro từ trong nhà vang ra, ngay sau đó cậu ta xuất hiện. Cậu ta đứng khựng người lạ lùng vì cái cảnh đang bày ra trước mặt.)

SUEJIRO

Làm gì vậy? Làm gì mà đốt khói như vậy?

YOSHITARO (Ho sặc sụa trong đám khói, nhìn người em như nhìn một vị cứu tinh)

Cha và thằng Kichiji đang ấn đầu anh vào khói đấy.

SUEJIRO (Nổi giận)

Cha! Cha đang làm cái chuyện gì mà điên vậy? Con đã bao lần khuyên cha về cái trò đồng cốt này mà?

GISUKE

Nhưng Thần đã nhập vào bà đồng có tài phép siêu nhiên...

SUEJIRO (Ngắt lời)

Sao mà vô lý đến thế? Cha làm những điều vô ý thức như vậy chỉ vì anh hai con quá yếu đuối à. (Vừa ném cái nhìn khinh bỉ vào Bà Đồng vừa lấy chân dậm tắt đồng lửa).

BÀ ĐỒNG

Khoan! Lửa đỏ được nhóm lên do lời Thần dạy!

(Suefiro vẫn tỏ vẻ khinh bỉ dậm tắt nốt hòn than cuối cùng).

GISUKE (Thêm can đảm)

Susjiro, cha vốn thất học, còn con thì có học, bởi thế luôn luôn cha sẵn sàng nghe theo con. Nhưng lửa này là do Thần chỉ dạy, bởi thế con không được giẫm chân lên.

SUEJIRO

Khỏi làm sao chữa khỏi bệnh cho anh con được. Thiên hạ sẽ cười cha nếu họ nghe chuyện cha đang cố gắng trục con chồn tinh ra khỏi anh con. Hết thấy các thần linh trong xứ hợp lại cũng chẳng thể nào chữa khỏi được một bệnh cúm nữa là. Bà đồng này là một mục điểm. Bà ấy chỉ định móc tiền mà thôi.

GISUKE

Nhưng các bác sĩ cũng không thể nào chữa khỏi cho anh con được.

SUEJIRO

Nếu các bác sĩ bó tay thì chẳng ai có thể chữa nổi. Trước đây con đã thưa với cha rằng anh con có bệnh gì đâu. Nếu anh hai con có bệnh, thì đương nhiên chúng ta phải tìm thuốc thang chữa chạy cho anh con rồi. Song le nhờ trèo lên mái nhà nên anh con là người hạnh phúc. Có ai trong xứ này được hạnh phúc như anh con đâu và có lẽ trong cả thế giới cũng không có ai được hạnh phúc như vậy. Hơn nữa, nếu bây giờ cha chữa khỏi bệnh cho anh ấy, thì anh ấy có thể làm gì được nào? Hai mươi bốn tuổi đầu rồi mà anh ấy không biết tí gì cả, ngay đến bản mẫu tự cũng không. Anh ấy không có lấy một kinh nghiệm cụ thể của cuộc đời. Nếu được chữa khỏi, anh ấy sẽ biết, mình là một thằng thọt, sẽ trở thành một con người sống tội nghiệp nhất. Cha

muốn trông thấy những hậu quả ấy chứ? Những hậu quả đó có chỉ vì cha muốn anh ấy trở thành một con người bình thường. Nhưng trở thành con người bình thường để chỉ chuốc lấy khổ đau thì thật là ngu xuẩn quá phải không thưa cha? (quay sang nhìn Bả Đồng). Ông To-saku, nếu ông đã mang mụ ấy lại đây, thì tốt hơn ông nên mang mụ ấy đi đi.

BẢ ĐỒNG (Giận và nhục nhã quá)

Cậu không tin lời sấm của thần hả. Thì cậu sẽ bị thần phạt! (Mụ lại tung một bài kinh như trước. Rồi mụ lại thiếp đi, lại tỉnh dậy, đoạn nói bằng một giọng khác). Ta là thần Kompira vĩ đại đây! Những lời người em của bệnh nhân nói ra đều là vị kỷ cả. Hẳn biết rằng nếu anh hẳn khỏi bệnh thì gia tài sẽ thuộc về anh hẳn mất. Hãy nghe theo lời sấm của ta này.

SUEJIRO (Tảng ngay cho mù ngã xuống đất)

Đúng là một con mù điểm chết bầm, mù khùng. (Cậu ta đá mù một cái).

BÀ ĐỒNG (Đứng dậy, nói bằng một giọng bình thường)

Cậu đánh tôi nhá! Đồ dã man.

SUEJIRO

Đồ điểm! Đồ nói láo!

TOSAKU (Bước tới cản giữa hai người)

Khoan, xin cậu ba! Xin cậu không nên nóng giận quá mực như vậy.

SUEJIRO (Vẫn còn bực mình.)

Đồ nói láo! Thứ đàn bà như mù làm sao hiểu được tình thương huynh đệ!

TOSAKU

Chúng tôi sẽ đi. Đây là lỗi ở tôi đã mang bà đồng tới.

GISUKE (Trao ít tiền cho Tosaku)

Mong ông tha lỗi cho thằng cháu. Cháu nó còn trẻ và quá nóng giận như vậy.

BÀ ĐỒNG

Cậu đã đá tôi khi thần đang nhập vào tôi nhớ. May ra thì sống tới tối nay.

SUEJIRO

Đồ điếm!

OYOCHI (Xoa dịu Suejiro)

Thôi nguôi đi con. (Nói với bà đồng). Tôi rất tiếc chuyện đã xảy ra như vậy.

BÀ ĐỒNG (Cùng với Tosaku bước ra)

Cái chân của cậu đá tôi sẽ què!

(Bà Đồng và Tosaku bước ra).

GISUKE (Với Suejiro)

Con có sợ Thần phạt vì chuyện con đã làm không?

SUEJIRO

Thần nào lại giáng vào một con mụ điếm đàn ông như thế. Mụ ấy phệt ra đủ thứ.

OYOSHI

Ngay lúc đầu mẹ cũng đã nghĩ rồi. Nếu đúng là thần giáng vào mụ ta thì mụ đâu có làm những chuyện dữ như vậy.

GISUKE (Không thắc mắc tới nữa)

Có lẽ vậy. Nhưng, Suejiro, anh hai con sẽ là gánh nặng cho con suốt đời,

SUEJIRO

Có gì đâu. Khi con thành đạt, con sẽ xây cho anh hai con một tòa tháp trên đỉnh núi.

GISUKE (Bất chợt)

Nhưng Yoshitaro đã đi đâu rồi?

KICHIJI (Chỉ tay lên trên mái nhà)

Cậu hai con ở trên kia kìa.

GISUKE (Đánh phải mỉm cười)

Lại thế.

(Yoshitaro đã lĩnh đi rồi trèo lên mái nhà khi cuộc cãi vã gay go đang tiếp diễn. Cả bốn người bên dưới nhìn nhau mỉm cười).

SUEJIRO

Nếu là một người bình thường khi bị cha ấn đầu vào khối chắc đã giận cha rồi, nhưng cha trông kia, anh ấy quên hết cả rồi. (Cất tiếng gọi), Yoshitaro!

YOSHITARO (Dù điên, nhưng chàng vẫn còn tình quyến luyến đối với người em)

Suejiro! Anh đã hỏi thần Kompira, và thần trả lời thần đầu có biết mục ấy.

SUEJIRO (Mím cười)

Anh nói phải. Thần nhập vào anh, chứ làm gì lại nhập vào một con đồng như mục ấy

(Qua một tia sáng lóe ra trong những đám mây, ánh sáng lóng lánh như vàng của hoàng hôn chiếu trên nóc nhà).

SUEJIRO (Cất lời tán thán)

Một buổi hoàng hôn đẹp quá!

YOSHITARO (Khuôn mặt của chàng chan hòa ánh sáng mặt trời).

Suejiro. Nhìn kia! Em có thấy một lâu đài bằng vàng trong đám mây kia không? Đó Em có thấy không? Nhìn kia! Đẹp thay!

SUEJIRO (Vì cậu ta cảm thấy nỗi buồn khổ của thú tâm trí bình thường)

Vâng, em thấy rồi. Em thấy lâu đài đó rồi. Đẹp.

YOSHITARO (Lòng tràn ngập sung sướng)

Kia! Anh nghe vẳng tiếng nhạc từ lâu đài đó. Những tiếng tiêu. Anh thích nhất những tiếng tiêu. Hay lắm phải không?

(Song thân của họ đã lui gót vào nhà. Người anh điên đại ngồi trên mái nhà cùng với người em trai, tâm trí lành mạnh bình thường, đang ngồi trên sân ngắm hoàng hôn lộng lẫy như vàng.)

Nguyễn Quỳnh dịch

